

brugere, Husmændene. Dette vakte Modstand, og den Forhandling, som førtes om dette Emne, prægedes i høj Grad fra Husmændenes Side af Forstaaelse af, at denne Fordring i Virkeligheden ikke saa godt ud og ikke syntes at være holdbar. Vi var derfor i Udvalget glade ved at kunne samles om det Forslag, vi endelig samledes om, ifølge hvilket dette Korn uddeles efter et Princip, der ligner det, der foreligger i Lovforslaget, men dog ikke er ganske det samme. Princippet var nemlig, at enhver Landbruger, uanset Gaardens eller Bedriftens Størrelse, skulde have et Tilskud af Statens Beholdning af Korn til Svineavl, for saa vidt han godtgjorde at kunne producere i indeværende Aar 2 Svin pr. 1,000 Kr.s Jordværdi. At dette i Praksis vilde komme til at virke til Fordel for det mindste Landbrug, er en helt anden Side af Sagen, og det har jeg ikke noget at indvende imod. Jeg har intet imod, at det mindste Landbrug, Husmandsbruget, der i den Periode, vi nu gaar i Møde, sikkert vil faa vanskeligere Kaar at kæmpe med end nogen Sinde før, navnlig fordi dets Produktion er anlagt paa en Import, som ikke kan finde Sted, her faar en Fordel. Jeg er ikke blind for, at netop den Del af det danske Landbrug i den kommende Tid i høj Grad vil komme til at lide under de Vilkaar, Landbruget nu kommer til at arbejde under. Men fra at indrømme dette og til at give et direkte Tilskud, fordi det er det lille Landbrug, det gælder, forekommer der mig at være et ret betydeligt Spring, og den Maade, hvorpaa Landbrugsudvalget havde løst dette temmelig vanskelige Spørgsmaal, synes mig at være langt mere tiltalende end Lovforslagets Maade. Den Begrænsning, som nu er sat, og ifølge hvilken 15,000 Kr. nedad og 40,000 Kr. opad er Grænsen, tiltaler mig ikke. Den tager ganske vist ikke Husmændene med som Klasse, idet den ved Grænsen opad inkluderer hele Gaardmandsklassen og maaske et lille Stykke ud over den. Men der er sat Grænser, som efter min Mening i en saadan Situation ikke bør sættes, og som kan bidrage til at sætte ondt Blod, hvor dette ikke var nødvendigt. Og i Praksis tror jeg, at selv om man udelod Grænserne, vilde Foranstaltningen i Virkeligheden komme de samme til gode, som Lovforslaget tydelig tager Sigte paa.

Det var den ene Forandring, som er sket, siden Lovforslaget forlod Landbrugsudvalget. Den anden Forandring er Forøgelsen af Ligningen. Landbrugsudvalget

havde foreslaaet Ligningen sat til $7\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Sæd, fordelt med 350 kg pr. 1,000 Kr.s Jordværdi. Der staar i Ministerens Bemærkninger til Lovforslaget, at han har følt sig forpligtet til at lægge en højere Ligning til Grund, idet han støtter sig til den Betænkning, som er meddelt ham af det saakaldte teoretiske Landbrugsudvalg, Udvalget af 4. April tror jeg, det kaldes, hvorimod han ikke har turdet holde sig til Landbrugsudvalgets Indstilling, idet han mente, at denne i for høj Grad hvilede paa et Skøn. Jeg skal her sige, at jeg selvfølgelig meget vel kan forstaa, at en ansvarlig Minister i denne Situation i saa høj Grad som muligt ønsker at holde sig paa den Side, som kan kaldes den sikre, og jeg forstaaer altsaa meget godt, at han her foretrækker den højere Ligning og forelægger den for Rigsdagen til Vedtagelse, men jeg kan ikke indrømme Ministeren, at Udvalgets Indstilling var baseret udelukkende paa et Skøn, selv om jeg selvfølgelig maa indrømme, at den ikke kan være baseret paa saa vidtløftige Beregninger — dertil har der ikke været Tid —, som det saakaldte teoretiske Landbrugsudvalg har lagt til Grund for sin Betænkning. Og jeg tror, at man i Rigsdagen bør være varsom med at acceptere en saa stor Ligning, som der her er Tale om, paa $9\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Sæd, simpelthen af følgende Grunde: For det første er det teoretiske Landbrugsudvalgs Beregninger rigelige paa mange Omraader, et Faktum, som dette Udvalg selv indrømmer i sin Betænkning. Dernæst, naar det teoretiske Landbrugsudvalg gaar ud fra, at vi herhjemme i Aar faar en normal Høst, liggende mellem 21 og 22 Mill. Tdr. Sæd, gaar det ud fra noget, som ikke vil holde Stik. Hvis vor normale Høst ligger mellem 21 og 22 Mill. Tdr. Sæd, skulde det med de Høstudsigter, vi i Øjeblikket desværre har her i Landet, ikke forbavse mig, om dette Tal blev reduceret til mellem 18 og 19 Mill. Tdr. Sæd. Hvis de Herrer nu vil gaa ind paa denne Tankegang — det kan i alt Fald ikke modsiges, at Høsten ser ringe ud, og at der er en Mulighed for, at den vil blive reduceret i et saadant Omfang, jeg her nævner —, og de vil tage den Ligning, den højtærede Minister paa Tilskyndelse af Udvalget af 4. April foreslaar, fremkommer der altsaa følgende Tal: $9\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Sæd til Menneskene, og hvad dermed hænger sammen, godt 3 Mill. Tdr. til Svind og Saasæd og 6 Mill. Tdr. til Heste. Lægger vi disse Tal sammen, har vi 18—19 Millioner, nær-